

Mednarodni ansambel, ki je uprizoril triptih Poetično telo, je na koncu požel ovacije občinstva.

NOVA GORICA • Na premieri plesne predstave Poetično telo, zadnjega dela Brezmejnega telesa

Je človek brez družbe le golo telo?

Poetično telo, plesni triptih Luce Signorettija, Maše Kagao Knez in goriškega koreografskega dua Nastje Bremec Rynia in Michala Rynie, v izvedbi 17-članskega mednarodnega ansambla in produkciji MN Dance Company, je na torkovi premieri v SNG Nova Gorica požel zaslužene ovacije občinstva.

Poetično telo so zaznamovale tako skupinske koreografije kakor izvrstni solistični trenutki.

• MAJA PERTIČ GOMBAČ

Triptih, ki je nastal v produkciji MN Dance Company s koproducentoma Zavodom GO! 2025 in SNG Nova Gorica, sklepa triletni plesni projekt *Brezmejno telo* - *Borderless Body*, ki je v tem času na različnih odrih uprizoril 11 celovečernih plesnih predstav s poletnim istoimenskim vrhuncem na Cerju. Med letošnjimi produkcijami v koreografski viziji **Nastje Bremec Rynia** in **Michala Rynie** je nastal tudi *Prometej*, čigar svojevrstno nadaljevanje pod vnovično dramaturško taktirko **Ane Kržišnik Blažica** je *Poetično telo*, h kateremu je novogoriški koreografski dvojec povabil italijanskega kolega Luco Signorettija in (pri)znano ime iz domačega sodobnega plesnega sveta, **Mašo Kagao Knez**.

Kdo si - človek

Tako so nastali trije koreografsko samostojni deli, ki jih povezuje 17-članski mednarodni ansambel in konceptualna vsebinska rdeča nit. O njej so ustvarjalci na predstavljali povedali, da raziskovanje mita o Prometeju, stvaritelju človeka iz gline, ki mu je podaril bogovom ukraden ogenj in bil zato kruto kaznovan, nadaljujejo na posledični daru človeku na ravni umetnosti,

kulture in našega notranjega razvoja. "Človek je šele s Prometejevimi darovi zares postal človek, poetično telo, presegel svojo prvinsko naravo in se začel zavedati sebe kot ustvarjalnega in čutečega bitja. Brez poetike, zavesti, duha, umetnosti, znanja, je človek le golo telo brez življenja." In tako smo spet pri vprašanju, ki ga je gledalcu postavlja ves čas *Brezmejno telo* - kdaj je človek res človek in po čem se ločuje od ostalih bitij? Kaj nas dela človeške? Navdih so tokrat iskali tudi pri Kafkovem *Procesu* ter vzporejali krivdo, ki naj bi jo človeštvo čutilo ob kraji ognja bogovom, s krivdo Josefa K., ki je obtožen, absurdno, ne da bi vedel česa, skozi proces pa spoznava svoje resnične krivde, vpetosti v birokratsko kolese in nenazadje osamljenost.

A če pustimo ob strani natančno vsebino, ki je pravzaprav zgolj iskrica navdiha, kakršno gledalec, četudi je z njo seznanjen, predvsem sluši, nudi triptih koreografskih

poetik in raznolikosti naborov izvernih gibov na eni strani užitek ob estetskih presežkih, usklajenosti giba, osupljivosti koreografij, ki jemljejo diha, zlasti ko se ansambel združi v enoten utripajoč in dihač organizem, na drugi strani pa pripovedni tok, ki je na ravni giba predvsem v funkciji posredovanja vzdušja, v gledalcu vzbudi tudi napetost, tesnobo, nedvomno neti premislek in išče sporočilnost, če že ne končnega sporočila odreditve. A te, zlasti v zadnjem, s *Procesom* najočitneje povezan delom, ne more najti.

Goriški ponos

Prvi del *Prah in dež* **Luca Signorettija** je navdihnil odnos med človekom in naravo, pri čemer slednji simbolizira dež. In prav domiselna uporaba dežnikov - odtujenosti - v koreografskih delih, v katerih je nastopil domala ves ansambel, je ponudila nekaj najizvirnejših prizorov. Svoje je odigrala tudi glasba, po-

večini elektronska, ki so jo dopolnjevali glasovi plesalk in plesalcev, na koncu pa še prepoznaven čutni, organski glas Anohni. Drugi del - *Ali se lahko samo malo ustavimo, prosim?* - je uvedel globok ženski vokal, sklenil pa raskavi **Toma Waitsa**, Maša Kagao Knez pa je ustvarila koreografijo, ki skozi gib spregovori o odnosu med posameznikom in skupnostjo. Ob izjemnih skupinskih koreografijah v vseh treh delih koreografski kroki omogočijo solistične točke, ki v izvedbi dveh ali treh plesalcev pričajo tudi o bravuroznosti posameznik in posameznikov, s katerimi sta koreografski dvojec Bremec Rynia oblikovala izvrsten ansambel. Slednja sta tudi nastopila v zadnjem delu, ki ga zaznamuje tako avtorska glasba dua **Silence** kakor tudi sicer glas **Borisa Benka**, ki koreografijo s pripovedovanjem zasidra v svetu Josefa K. Del, naslovljeno *Samo ne zbu-jati kake pozornosti!*, ironično, je vzbudi največ, človek pa nepovratno prestopi točko, po kateri ni več povratka. Vzdušje podkrepi tudi izjemno tankočutno oblikovanje svetlobe **Gorazda Prinčiča**.

Poetično telo kakor celotno Brezmejno telo sta krasni popotnici za formalno že ustanovljeni Zavod za sodobni ples, ob katerih je nemogoče ne začutiti vznemerenosti in ponosa. •

Izvrsten mednarodni plesni ansambel na Goriškem

Mednarodni ansambel so (po abecednem vrstnem redu): **Alexander Belin, Nastja Bremec Rynia, Nicoletta Carenzi, Hsiang - Yen Chang, Nathan Dhugues, Annaya Gelis, Rebecca Granzotto, Iva Ilievska, Uhaia Montet, Eri Nishibara, Alessandra Russo, Michal Rynia, Petra Seruga, Maria Sousa, Luka Vodopivec, Lucy Woodhouse** in **Ella Zahnd**.